

EL BORINOT

Any II - Núm. 51

13 novembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Què voldrà el senyor?

—Arròs!

—A la Catalana?

—No! No estic per brocs; vull menjar tranquil!

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Carrer de Fernando

- " 13. Bomboneria Ribera.—FREDERIC RIBERA
24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria.—BAS I TARRIDA
" 33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
" 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.
53 i Call, 22. Sabateria.—LA INTERNACIONAL.

Carrer del Call

- N.º 1. Ferreteria.—H. BATLLE.
" 13. Pasamaneria.—E. CLAVELL.
" 1. Brodats.—E. CALVET.
3 i 5. Camiseria BELLFORT.
N.º 7. Novetats per a Senyora.—PUENTE.
" 9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
" 11. Vestits.—"La Blanca Azucena".
" 11. Barrets.—BADES, Vidua Viñolas.
" 11. Puntilles.—JOSEP BORRAS.
" 11. Fca. Corbates.—Josep Roca Soldevilla.
" 11. Corseteria.
13 i 15. Plateria.—Magatzems JORBA.
N.º 17. Sederia i Llaneries.—Trémols.
" 17. Fca. de Xocolates.—LLUCIAN CUNILL.
" 19. Equips i Canastilles.—LA CORAL.
" 19. Modes.—CARMEN SUNE.
19, 1.º. DOCTOR C. VIVES RIBAS.
N.º 21. Lenceria.—H. BLANCO BAÑERES.
" 2. Modes.—D. LAGUNA.
" 4. Confeccions.—ANTONI BROGGI.
" 6. Camiseria.
" 8. Bisuteria.—VIDUA SALA.
" 8. Trajos per a nois.—BELLFORT.
" 10. Roba Blanca.—TERESA MARC.
10, entl. JOAN ULLASTRES.
12 i 14. Electricitat.—LA ROYALTI.
N.º 16. Lenceria.—CASA TRIUS.
" 18. Tomás Marinelli.—"Città Di Venecia".
" 20. Camiseria FLOTATS.
" 22. Productes Natura Kneipp.
" 22. Fca. de Articles de Pell.
" 22. Sastre.—PESCADOR.
" 22. Calçats.—LA INTERNACIONAL.
" 24. Electricitat.—JUAN PETIT.
" 26. Modes.—Au Bon Marché.
" 26. La Imperial.—MADAME ALIVES.
" 28. Farmàcia.—DOCTOR VELLVE.
28, pral. Antiguitats.
N.º 30. Camiseria.—JAUME DEULOFEU.
" 30. LAFONT.

Carrer del Pi

- Núm. 1. C.ª General de Cotxes i Automòbils.
" 1. Dibuix i Pintura.—Acadèmia Baixas.
" 1. Escola Nacional de Nois.
" 1. Magatzem de Mobles.
" 3. Pelleteria Americana.
" 3. Fàbrica de Pintes.
" 5. Tip. Catòlica.—La Editorial Pontificia.
" 7. Vels i Mantos.—ANTIGA CASA SALA.
7, bis. Fàbrica de Moneders.—PERELLO.
7, bis. Escola de Nois.
7, bis. Joies d'Ocasio.
Núm. 9. Saldos.—LA COMPETENCIA.
" 14. Guarnicioner.—CARALT.
" 11. Esp. per a infants.—Sala Empordanesa.
" 11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
" 11. Papers Pintats.—J. APRILE.
" 11. Acadèmia de Dibuix i Pintura.
" 13. Casa de Marroquineria.
" 13. Compra i Vendes de Joies.
" 13. DOCTOR V. OSIS.
13, 2.º. Sastre.—L. MIR.
" 13. Camiseria.—FELIPE TORRENT.
" 13. Fruits Colonials.
" 2. Raspalleria Moderna.
" 4. "El Marco de Oro".
" 6. Sabateria.—BRUNISELDA.
" 6. Joieria Rellotgeria.—A. CASAS.
6, 2.º. Habilitat.—J. FIGUERAS.
Núm. 8. Fàbrica de Pintes de Celuloide.
" 8. Antiguitats.—Av. Daphnin de France.
" 10. Magatzems.—COTS.
" 10. Fruits de Paisos Exòtics.—PIERA.
10, 1.º. Estuches.—MIQUEL ROCABERT.
" 10. C. de Colocacions.—"La Pompeyana"
" 12. Aigües Minerals.—CASA FREIXA.
" 12. Fca. Articles de Pell.—P. JUNCA.
12, 1.º. Productes Químics.—NOVELLA, S. A.
N.º 12. Bisuteria.—CARMEN.
" 12. Perfumeria.—PARERA.
" 14. Saló Julatèlic.—J. MORACHE.
" 14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
" 14. Antiga Casa Molins.
" 14. Dentista.—PERE CARRERAS.
" 14. Raspalls.
" 14. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.
" 14. Mudances.—Antiga Casa Bonnevie.
" 16. Forneria Sucursal del Carrer Bilbao.
" 16. El Consultor de Borbados.—A. Ferrer.
" 16. Colmado.
" 16. Modes Grau.

Rambla de Catalunya

- Núm. 2. Confiteria i objectes d'art.—E. RAIG.
2 i 4. Teatre Barcelona.
" 6. Expendiduria de Tabacs, núm. 39.
6, entl. Arts. d'Esport.—R. VICH I GABARRÉ.
6, 2.º. Calçats "The Standard".—J. Carreras.
6, 1.º. Cirurgia dentista.—J. TRAVIESO.
" 6. Fàbrica d'Impermeables.
" 8. "Pathe Baby" Sdad. Ama. Española.
" 10. F. d'Impermeables, "P. de la Moda".
" 10. Cotilles.—J. Masgrau, vidua Dalmau.
" 12. Confeccions.—RICARD SAGÜES.
" 12. Passamaneria.—RODRIGUEZ GERMANS.
12, 1.º. "Esfera", Stat. Espa. de Reasegurs.
" 14. ADOLPHUS PIAZZI.
" 14. NODESTE ANUNCIS.
" 16. Banc NUEVA HISPANIA.
" 18. Banc Vitalici d'Espanya.
" 18. Office Com. Français en Espagne.
" 20. Perruqueria.—J. MAYMO.
" 20. Sastre.—J. Torelló.
20, pral. Modes i Confeccions.—RENAUD.
" 22. Ferreteria.—DOS LEONES.
" 22. D. GALARD.
" 24. Articles "Freddy's".—J. DE ROS.
Núm. 24. Accesoris d'Automòbils.—LE CHUFEUR.
" 24. INSTITUT W. SHIMMELPFENG.
" 24. Metge.—MONROSOT.
" 32. MUTUA GENERAL DE SEGUROS.
" 32. Compañia Arrendataria de Tabacos.
" 34. F. panyos.—Subirana, Sotera i Aparici.
" 34. Teixits.—NOGUERA I C.ª, S. en C.
34, 1.º. TORRAS.
Núm. 36. Drogueria Farmacèutica.—VILADOT.
36, 3.º. BRUGUERAS.
Núm. 36. Dentista.—J. PERICOT.
" 38. DOCTOR J. VILADOT.
" 38. Maquinaria Textil.—LUCIANO AGUILAR.
" 38. Mags. Hammond.—RAMIRO GARCIA.
" 40. NOVETATS SANTA EULARIA.
" 40. Llaneria i Sederia.—LA CONCEPCION.
" 40. Sastre.—A. BERNET.
40, 2.º. Cobrador de Borsa.—J. Farré Rovira.
Núm. 40. Centre Juridic.—C. PLAZA SERRA.
" 42. CALÇAT IGLESIAS.
" 42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
" 42. PENSION NEUTRAL.
" 44. COLMADO COLOMER.

Divendres, 21 de novembre

per celebrar el primer aniversari de la naixença de

E L B O R I N O T

una magnífica vetllada al R O M E A a càrrec

de la selecta Compañia del Teatre Català.

Hi pendrà part, també.

Na Mercè Plantada

l'eminent cantatriu

diva del lied

Divendres

21 de novembre

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

DIJOURS ARRÒS

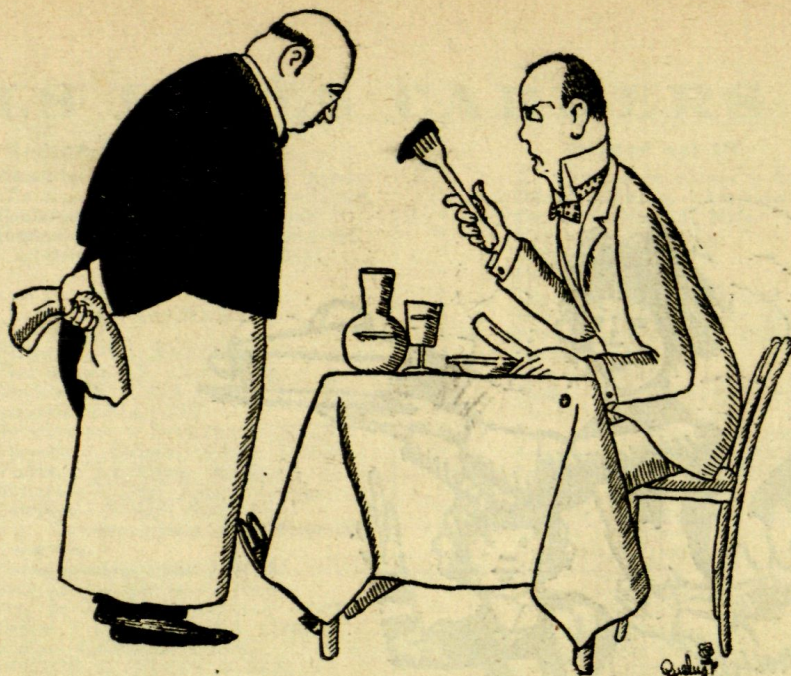
El diumenge és pel terròs, el dijous és per l'arròs. El diumenge és el dia per reposar de la terra i de tota mena de treballs: és el dia destinat a les forades, a les excursions amb automòbil o a peu. El diumenge és el dia dels espectacles, és el dia de trobar—uix!—mars de gent per tot: a la dolceria, a missa, al cine, als passeigs, a la Porta de la Pau, entorn dels cacauets, als teatres, bars, xocolateries.

El dijous és la mitja festa distingida, és com l'oasi fresc al mig de la setmana polsosa, la mainada no fa estudi, i omple la casa amb llur xerroteig com d'ocelleria. I aquesta mitja festa, aquest descans pel camí, té la seva celebració: l'arròs.

Als restaurants i cases de pensió, que sempre en tenen, més o menys covat, de dos o més dies, e dijous està més ben amanit i és nou. A les cases particulars, la senyora no s'oblida de comprar o encarregar algunes espècies i viandes especials. A la casa on el dijous no hi ha arròs, pensen que una marfuga o altra passen; que la minyona els ha fet el salt, o que algú de la família és al llit, o que entre ella i ell hi ha bronquina.

Debades alguns diuen que l'arròs és una menja ordinària. Què m'han de dir! Molts d'aquests que li retreuen la seva baixa condició, són els primers a voler-lo sens falta cada dijous i se'n fan glòria de teules endins. Veureu que són més pressosos a deixar l'oficina, a tancar la botiga, a separar-se dels companys, a agafar el tramvia, a pujar les escales de casa; quan pugen les escales, sembla com si tinguessin els budells oprimits, les parets de l'estómac dilatades, el fetge electritzat. Ah! és dijous i pensen en l'arròs. I saben que l'arròs—oh, no! no és ordinari—és molt fi i senyor i exigent, reclama la més estricta i devota puntualitat.

Qualsevol salsa, puré, escudella, o farcit, admet un marge d'espera; l'arròs, al contrari: per servir-se bé sempre es fa esperar; i això és el distintiu de les grans senyories, de les coses bones, de les millors festes, de les diades alegres.

El client:—*Cambrer: he demanat dos trossos de carn, i només me'n porteu que un.*

Cambrer:—*Es que el cuiner s'haurà oblidat de partir el tall.*

Àpats cèlebres

DE primer antuvi sembla que no; però si un hom bé ho considera, veu que això de menjar ha preocupat sempre els homes. Es com allò de "què va ésser primer, l'ou o la gallina?", la incògnita que encara no ha pogut ésser desxifrada. (Sabem, però, que un amic nostre pensa, aviat, proposar la solució en aquests termes: "per resoldre l'eterna qüestió de l'ou i de la gallina no hi ha més que una manera definitiva, i és menjar-se totes dues coses." Si algú en dubtava, li proposarà que li proporcionï la una cosa i l'altra, i ell en farà la demostració pràcticament).

* * *

Endemés la història és plena d'actes de menjar, el record dels quals dura i perdura, per més que hi hagi canvis. Qui no coneix el famós àpat de Baltasar? Eren a taula 1.000 cavallers il·lustres, sense comptar les dones; fou fet gran devassall de tot, la disbauixa va arrabassar tots els límits. El rei, que es deia Baltasar, pítima, va veure aquelles paraules misterioses, que li anunciaven la fi imminent del seu reialme.

Molta de punta hom ha volgut traure d'aquestes paraules; però fins ara la punta ha anat trencant-se.

* * *

També és famós—i en parla la història—aquell àpat que va donar el rei Xerxes o Asuer, de Pèrsia, el qual va durar 180 dies; molts més dies que no duraven alguns ministeris (abans, s'entén: ara duren més que les llonganisses).

* * *

Tirant més cap aquí, podríem assenyalar l'àpat que celebraren a París, amb motiu de la guarició del rei Lluís XIV (el rei anomenat "sol": n'hi ha que són lluna). Va ésser un àpat quimèric: creiem que per la seva complicació i heterogeneïtat hauria fet ballar el cap al mateix Pol; l'àpat es componia de 226 plats o menjars diferents. Calculeu que els plats, posats l'un darrera l'altre, farien un camí més llarg que el trajecte del Gran Metropolità.

* * *

Però allí on ha estat "batut el record" dels àpats, no en dubtessi pas, és aquí. Aquí és una terra de gran àpats. No ens referim ja a les arrossades de Sant Muç i de Sant Medí, ni als dels aplecs sens nombre que a tota l'estesa de les catalanes regions són celebrats de l'un cap de l'any a l'altre. Aquestes patètiques arrossades, tot i ésser molt considerables, no compten al

costat d'aquells àpats que en pocs anys han fet cèlebre el nom de casa en aquest concepte—i no negligim pas altres celebritats: borregos de Cardedeu, carabasses de Terrassa, Malvasia i bens de Sitges, coques de Reus, butiflers d'Igualada...

* * *

L'àpat, dit "de la victòria", l'any 05, va ésser una cosa insospitada: 3.000 menjadors, o menjants. D'aquella feta es va apujar l'arròs. L'arròs que hom va servir-hi tenia mil gustos: encara hi ha qui es recorda de tots.

Al cap de deu anys, o sigui l'any 16, va haver-n'hi un de molt més gran, al Parc Güell: amb 6.000 menjadors. D'aquella feta a Llotja va produir-se una altra alça, i fins a la Borsa de Londres va repercutir la puja de cotització de l'arròs; i aleshores, entre les cotitzacions internacionals permanents com la del sucre, cotó i cafè, hom va començar a establir també la cotització de l'arròs, preveient futurs àpats encara més grandiosos.

* * *

I en efecte, va arribar un altre àpat més grandiosos encara: el de 8.000, l'any 22, a Montjuïc... Però va haver-hi una profunda desillusió, i a Borsa una baixa de valors, un pànic sense precedents: a aquell àpat no va haver-hi arròs!

Alguns van dir, ja aleshores, que aquella manca d'arròs duria malastrugança. Si era o no era broma, no ho sabem. Els fets semblen, emperò, que més aviat han vingut a donar-los la raó.

* * *

A l'altre àpat que vindrà, que no manqui l'arròs!

EL CAVALLER ESTOVAT

—Oh! la senyora està en un batibull, perquè són 13!
 —I té por que algú no es mori, oi?
 —Ca! és que no té prou coberts!

RADIO - TORNEM - HI

L'himne a favor de la Radio
 que l'altre jorn vaig cantar,
 sembla que ja ha fet l'efecte,
 almenys entre el meu veïnat;
 car cada vespre hi escolto
 més de quaranta alt-parlants
 que converteixen la "poma"
 en un "Inferno" del Dant.
 Sé i tot que alguns es dediquen
 fins a l'altra hora a escoltar
 per rebre els concerts que vénen
 dels pobles més allunyats.
 Un amic meu em contava
 que, l'altre dia, escoltant
 va sentir dins l'"aparato"
 un accent italià.
 —Oh! tal volta serà Roma?—
 l'amic féu, tot intrigat:

—Venècia, o bé Torino,
 o Cinzano... vès, qui sap!...
 S'anà fent la veu més forta
 fins que va entendre ben clar:
 "É la stazione di Pisa!"
 L'home, tot entusiasmat,
 escoltà un bell tros de música,
 i després anà a clapar.
 L'endemà, sortint de casa,
 al primè amic que trobà
 li va dir, tot de seguida,
 ple de joia i vanitat:
 —Ahir, saps? vaig rebre Pisa!
 forta, molt, i amb soroll gran!
 I l'amic diu:—Doncs ja et planyo
 si la dona et tira els plats!

Del balconet estant

ELS POLITICS, INTELLECTUALS

Nitti, el gran polític italià, per terres del Nord d'Europa escriu articles i llibres. Aquí també, a casa nostra, a l'extrem Sud de l'Europa, els polítics escriuen i escriuen. A dejuni de política, exercici intel·lectual. Duran i Ventosa ens anuncia la publicació d'un llibre; Ferran Agulló, cop de fer versos; Francesc Cambó, vinga a omplir columnes de "La Veu"; i acabem de llegir que posarà pròleg a un volum de poesies del mateix Agulló.

Hi ha febre d'escriure, d'intellectualisme. Els intel·lectuals professionals, si de la una banda en senten, potser, un poc de gelosia, de l'altra banda se'n senten satisfets: ho consideren com una conquesta. Mai els cercles, i les penyes, i els salons d'intel·lectuals no s'havien vist tan nodrits ni tan brillants com ara. Avui—no hi ha dubte—els intel·lectuals tallen el bacallà.

QUE PASSA, QUE PASSA?

Emboquem pel carrer del Carme a la Rambla. Veiem, tot d'una, gairebé tocant al quiosc de Canaletes, munió de gent. No guanyarem per surts!... Què passa? Tirem rambla amunt: la cu-

riositat pot més que el menyspreu per la badoqueria: ja ens trobem a dins de la munió, davant la casa dels anuncis. A mitja façana hi ha sospesa una cosa com una caixa amb el fons mirant cap a la Rambla; el fons no és de fusta, és de vidre; a dins la caixa, darrera del vidre hi ha una dona: la dona anunci; es passeja amunt i avall de la caixa, com una engabiada.—Ah! vet aquí perquè no va tanta gent com abans a veure les gàbies del Parc!—sentim una dona que diu. L'exclamació té quelcom de barroera i cruel, però quant és als badocs d'homes, potser és veritat.

LA MA DE MICO

Ha sortit "La mà trencada", una novella revista, revista general d'art i de literatura i crítica. Fa uns anys, no pas gaires, que circulava una peça teatral que va fer molt de rebombori, es deia "La mà de mico". Probablement l'un títol res no té a veure amb l'altre; però direm als de "La mà trencada" que els desitgem que puguin fer almenys tant de soroll com "La mà de mico".

Ens convenen mans de mico, que de peus de porc, ja en tenim prou.

"EL SENYOR NARCÍS"

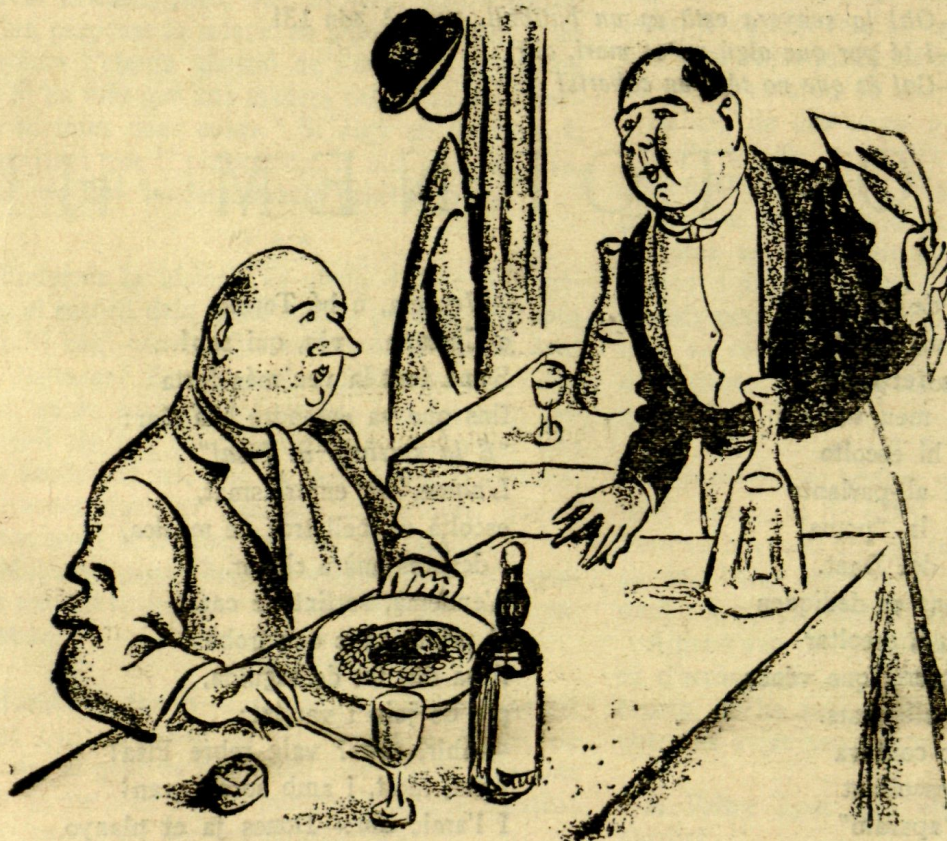
A Girona acaba de sortir un periòdic de fueta-da, però amb "modos" i ben vestit: figureu-vos es diu "El senyor Narcís".

Conta la tradició que Sant Narcís, el patró de la no sabem quantes vegades immortal Girona, va morir a pica-des de mosca.

Bé: això està bé una vegada; dues semblaria imitació. Així és que nosaltres creiem que la cosa que convé és que ara "El senyor Narcís" en lloc de deixar-se matar per les mosques, sigui ell qui mati aquests vils animalons, que Déu n'hi doret, dels que hi ha!

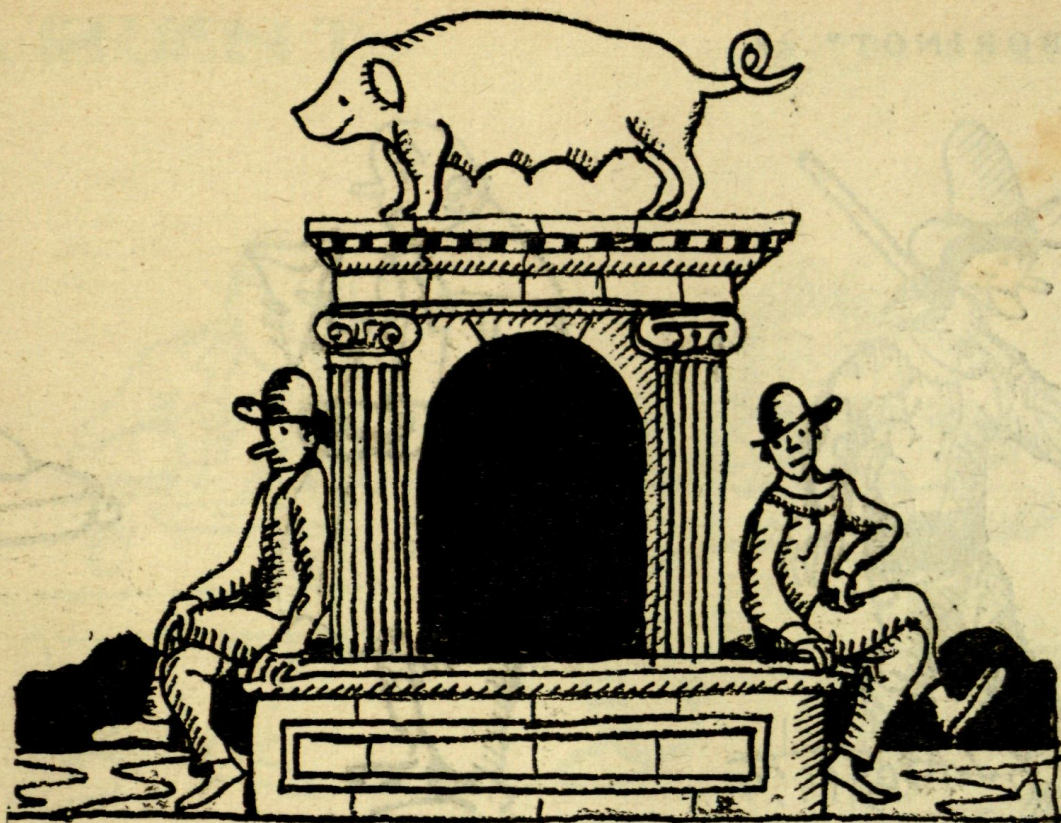
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

V. i N.

—Avui sí que m'heu donat un tall, bo com mai.

—Potser serà que el cuiner li haurà donat el séu.

SANT MARTÍ JA HA PASSAT, PERO ENCARA EN RESTEN.

COSES QUE CALEN PER MATAR EL PORC

N'HI ha que es pensen que ful... ja està: bufar i fer ampolles. De la mateixa manera n'hi ha que es pensen que, dient "a cada porc li arriba el seu Sant Martí", ja està! S'han acabat els porcs. I es fan gran meravella que encara en restin, després de passat Sant Martí.

Oh, no: "matar el porc" no és pas cosa tan lleugera, que un hom pugui fer-la amb una sabata—com vulgarment diuen—amb una sabata i una espadenya. Allò que es diu matar el porc és bastant entretingut, llarg de fer, àdhuc potser solemne. Us en convencereu, sols tinguen present la munió d'atuellis i preparatius que calen. Són els cabdals els següents:

Una taula gran per trinxar, amb les corresponents estovalles: per certa raça de porcs no calen estovalles.

Vuit talladors de fusta.

Vuit davantals per les trinxadores; forts i resistents, perquè no les taquin les sutzures del porc.

Dotze ganivets ben esmolats, naturalment.

Una mitja lluna per picolar la carn.

Una taula petita, per la mocadera, amb les corresponents estovalles: repetim l'observació de les estovalles.

Cuatre gibrells per pastar les diferents carns.

Sis embuts de llauna per omplir els budells.

Pebre, sal, canyella, ous, ceba.

Caldera per coure les botifarres.

Casserola per fondre el sagí.

Dos tions per socarrar la bèstia; això és molt important.

Sis garbons o feixines per la mateixa cosa; continua essent molt important.

Una olla per la sang, amb el colador de drap.

Una escudella pel cervell; segons com, tampoc no cal.

Una post enfarinada pel sagí.

Una portadora per rentar la mocada; de vegades, és inútil: encara que hi duguem tota l'aigua del món!

Un gibrell per posar els budells grossos nets: suposem que es puguin fer nets.

Una olleta per posar els petits.

Dotze taronges agres; apreteu ací.

Una agulla de fer mitja per punxar les botifarres, a fi d'evitar que es rebentin a la caldera; per fer això no tothom és bo.

Cossis per posar els ossos en aigua-sal.

Olles pel llard i el brou de la caldera.

Canyes per penjar les botifarres, la perdiu, i altres coses; tantes coses com vulgueu.

Tres unces d'avellanes i un petricó d'aiguardent per refrescar els matadors; és clar, perquè la feina és pesada.

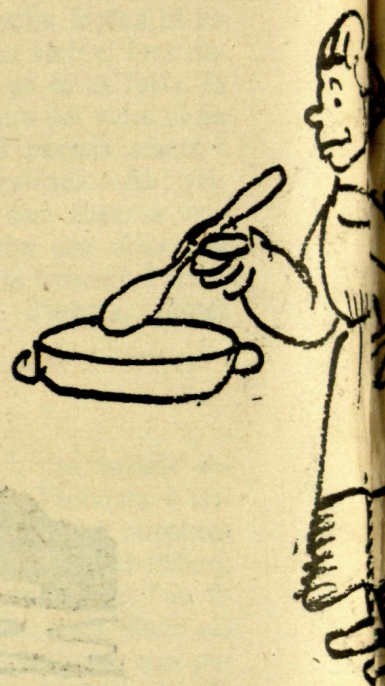
Eixugamans pel que convingui; sí, perquè, de tota manera, hi ha molta brutícia.

El qui el conrea.

El qui el ven.

El qui el cou

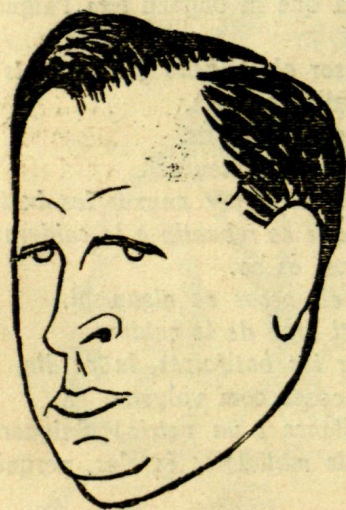
SETS I VUITS

Una sangonera va agafar-se, aquest altre dia, a la gorja d'un nen de vint mesos i el va asfixiar.

Les sangoneres—ja és sabut—són capaces d'asfixiar nens, i homes i tot.

Això dels llops va generalitzant-se. A un poble un pastor i un ramader han estat escomesos per llops. Arran d'aquesta notícia, diu un diari:

oooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooo

MANUEL FOLCH I TORRES
que acaba d'estrenar a
Romea "Nines i Ninots",
que, evidentment, és una
farsa de gran actualitat.

Divendres, dia 21
d'aquest mes, celebrarem la primera
anyada d'EL BORINOT amb una esplèndida vetllada al Romea. La forta Companyia del Teatre Català posarà en escena un programa escollit.

A Gelida ja fan la competència a Bar-

celona: també tenen funicular. Ens agrada aquest sistema de ràpida locomoció mitjançant la maroma que puja i baixa.

I és una gran manera de ooooooooooooooooooooo

El senyor Santacana, que algun desaprensiu havia motejat de Santabarra, ha dimittit de diputat provincial.

El senyor Santacana ha realitzat una gestió brillantíssima: ooooooooooooooooooooo

o o o o o o o o o o o o o o o o
o o o o o o o o o o o o o o o
o o o o o o o o o o o o o o o
o o o o o o o o o o o o o o o
o o o o o o o o o o o o o o o

L'admirable Mercè Plantada, excelsa interpretadora de les més belles cançons, prendrà part, amb un programa selecte, a la funció que amb motiu del primer aniversari de la naixença de EL BORINOT celebrarem al Teatre Romea, el divendres, dia 21 d'aquest mes.

Retallem ço que segueix:

"Roma, 7.—L'Idea Nazionale anuncia que el Instituto de Filología de Milán, que había invitado a don Miguel de Unamuno a dar una conferencia, ha resuelto retirar su invitación, en vis-

UAB
Biblioteca de Comunicació

El qui el menja, costant-li els seus diners.

El qui el menja, a l'esquena d'altri, o sigui l'arrossaire pròpiament dit.

ta de la declaración prestada por el catedrático español durante el proceso Bonomini, en que, como se recordará, hizo manifestaciones antifascistas.

El diputat de Granollers, senyor Torras, diu que ha sortit en viatge d'estudi. Naturalment tot-hom somriu, davant d'una notícia així. Però és cert: és molt estudiós i amant de la cultura. Unicament té un defecte, i és que es creu que tot-hom pot fer-ho com ell: estudiar viatjant. Per això no està per Biblioteques Populares. Però és molt cult, molt.

Una comissió de Madrid ha vingut per estudiar la crisi industrial. Una Comissió de Madrid s'ha entornat a Madrid després d'haver estudiat —suposem— la crisi industrial.

Stanley Baldwin, el nou "premier" anglès, que tan fantàstica majoria acaba de tenir, una de les primeres coses que ha dit, després de formar govern, ha estat:

—“No pot ésser que torni la vella política.”

Que és precisament ço que ha estat dit aquí, i molt abans que ho digués el famós anglès.

Cristiania, la capital de Noruega, a partir del dia 1 de l'any 1925 no es dirà Cristiania, es dirà Oslo.

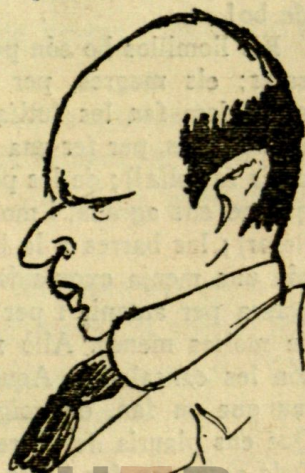
Hom veu, doncs, que allà també fan el canvi de noms de les estacions; com aquí ja ha estat fet. I encara diran que els estrangers sempre ens deixen enrera.

Ens escriuen dient que les figures que havem pintat de Don Santi, en l'article "Don Santi està de mal humor" mostren les garrofes de la cara molt exagerades; que no les duu així, que són més petites.

Responem: ¿qui els ha dit que Don Santi és un tipus personal? Suposant que sigui un tipus personal: que no podria ésser que se les hagués menjades, les garrofes?

PAU CASALS

El màgic del violoncel, que acaba de donar la sèrie de tardor dels concerts de l'Orquestra del seu nom.

Acaba de sortir per donar concerts a França, Anglaterra i als Estats Units. Aquests són els nostres homes.

A la pagesa.

A la xinesa.

Una iniciativa per la «Lliga de defensa dels drets del porc»

DIUEN que del porc, "tot n'és bo". Parlem-ne a pams, d'això.

No negarem que dels porcs que ja han nascut porcs tot sigui aprofitable, la qual cosa no és el mateix que dir que tot en sigui bo; més que més, si acceptem el mot expressiu de "bo per menjar". Es clar que, en dir "bo", també podria hom entendre "bo per una cosa o altra"; encara que, també podria significar "Bo per llençar".

Sigui com vulgui, dels porcs que ho són de mena, tot és útil, ço que equival a dir que, per una cosa o altra, el porc de debò és bo; perquè n'és de bo!

Els llorells ho són per fregir; els pernills, per salar; els magres, per fer-ne llonganisses; els semi-ídem fan les futifarres del greixet; la cua i les orelles, per fer una bona olla (com ens agradaria fer olla!); de les potes, en fan estofat (cosa que no ens agrada, i molt menys, si porta massa llorer); les barres a la brasa, untadetes d'allioli, són una menja exquisida. Del sagí en fan llard, grassa per amanir i per fer córrer moltes rodes de moltes menes. Allò més voluminós del porc són les cansalades. Aquelles dues penques, mireu que en fan, de goig, penjades d'un cairat!. Que ens plauria de veure-n'hi força de penjades! Dels ossos, en fan botons, i també serveixen per refinar sucre. Amb els budells, en fan cordes de guitarra; del pèl surten els millors raspalls; i fins els ungles són aprofitables, per fer-ne cola i aigua-cuit d'enganxar. A nosaltres ens empipen les coses massa enganxadisses.

El temps de comprar els porcs és a primers d'any, quan tot just són godalls, per fer-los engreixar, i matar-los per Sant Martí. Quina alegria no fa matar el porc! Tota la família hi pren part; tothom hi treballa; a la casa, aquell dia, tot va en doina. Ens agradaria que de Sants Martí n'hi haguessin dos o tres a l'any; d'aquesta manera mataríem més porcs, i dels grossos, d'aquells que passen de cent; allarguen més, en podeu fer present als amics.

Ja heu vist com del porc, la cosa més dolenta és el nom. En canvi dels que no han nascut porcs res no és aprofitable; lliurament en poden ésser blasmat amb paraules i fets. Són el contrari dels pobres porcs, car són dolents de dalt a baix, de dins i de fora. Porten la maselleria i la triquinosi, empastifant-ho tot, a grans i petits, i, com més grossos són, pitjor!. Empesten arreu amb el baf que desprenen; repugna llur tracte.

La sanitat n'hauria de declarar l'extinció, i els que manen, declarar-los pesta, perseguint-los i atacant-los, per grossos que fossin.

Els sicalíptics, pornogràfics, immorals, malparlats, bacons de tota mena, són la veritable porqueria que corromp l'atmosfera i tot ho empujega.

La cosa més lògica seria, doncs, fomentar la cria del porc de nom i, alhora, aplicar tot l'any el Sant Martí als porcs de fet. Així podríem aprofitar-nos tranquil·lament del porc, tan bescantat en vida i tan saborós després de mort.

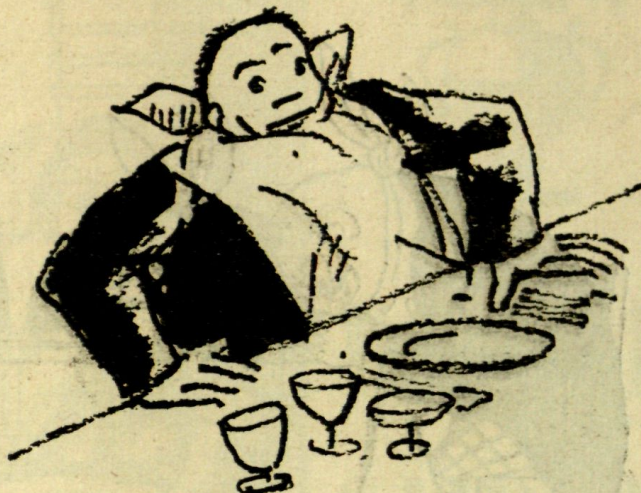
Altrament, res no hi perdriem que uns quants homes de bona voluntat s'apleguessin formant la "Lliga de defensa dels drets del porc".

La idea ja és llençada: qui l'accepta?

FLENDI

A la senyorívola.

A la "nouveau riche".

D'Olot, ni dona ni porc

NO us fiéssiu massa de la saviesa que ens serveixen, comprimida, tants adagis, aforismes i refranys.

Ací teniu la dienda que fan córrer els enemics de la capital de l'Alta Muntanya de Catalunya, que diu "d'Olot, ni dona ni porc".

Home! cal desconèixer aquella exuberant contrada per creure's que el porc d'Olot, ni la dona de idem—no pas del porc, hom entén—siguin coses menyspreables. Casualment, ambdues són de primera qualitat.

Les olotines són simpàtiques; altes i grosses—les que son grosses i altes, hom comprèn—tenen l'escaiença de les dones pagesívoles que, de joves, inspiren corrandes amoroses, i, ja fetes, són unes matrones que amb la mateixa traça posaran una llocada, que us criaran una dotzena plena de fills, que seran glòria i honra de la Pàtria.

Exhuberants són les dones d'Olot com els seus camps; serenes, amb la serenor del cel; rialleres com les aigües que llisquen Fluvià avall, que brollen de les fonts, a les quals us conviden a menjar un tast d'embotit, que en diuen *fuet*, en lloc de *petadós*, com l'anomenen els de terra baixa.

Les dones d'Olot en saben un niu per fer-vos apetitoses les menjes típiques que us empassau a la vista d'aquelles aigües tan clares, del verd de les oserdes, del blanc del fajol tacat pel carmí de les roselles, vermelles com les barretines airo-ses i escometedores dels bovers i pastors d'aquells indrets.

Les olotines us estiren de la mà, ben tost el flabiol assenyala la primera sardana de la tornaboda que esteu celebrant, dansant-la amb agilitat i elegància.

Aleshores els ulls de les dones són plens d'amor; la terra us dona un espectacle sempre nou; les aigües no es cansen de cantar la cançó: "D'Olot són bones les dones, i el porc".

E. S. TORNELL

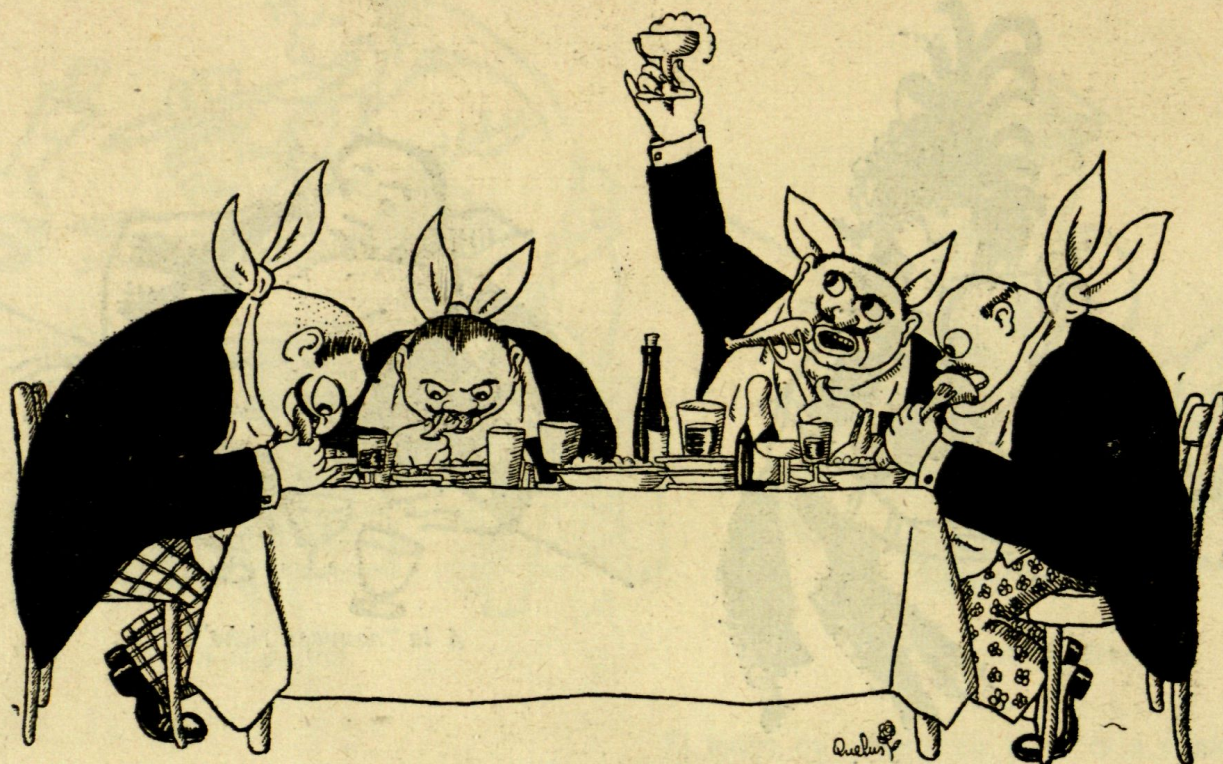
UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

JOSEP ROCA

— SOLINGEN — PARIS — BARCELONA —
NAVALLES I MAQUINES D'AFAITAR ASSEGURADES : GANIVETERIA : TOCADOR
Taller d'esmoliar tota mena d'eines

Plaça del Pi, 3
(Casa fundada per R. Roca)

DE L'AUCA DEL SENYOR CANONS.—Si això durava!

L'arròs a vila i a ciutat

AQUELL qui, per atzar de la vida, compara la seva residència entre la vila i la ciutat, haurà pogut observar, entre altres coses, la diferència notable que hi ha entre l'arròs condimentat i menjat a vila i l'arròs condimentat i menjat a ciutat.

L'arròs a vila, quan un hom diu: — "fem arròs" és un conjunt de mil delícies proporcionades per tants d'altres ingredients. Qui no matarà el seu conill, el seu ànec, el seu pollastret, encarregant a la peixatera, — que diàriament us obsequia amb un avís estentori des del portal de carrer, — un bon grapat de musclos, arrencats, el matí mateix, de les roques pròximes, i una mica de congre grassonet, i un pensament de calamars o llagostins?...

Si teniu la fortuna de romandre a casa vostra, tot el matí ensumareu les sentors que de tant en tant us farà arribar la cuina, com un "avant-gout" de l'exquísida menja i, un cop a taula, ben rapapats a la vostra cadira i amb esperit destriador, anireu degustant, forquillada darre-ra forquillada, el plat ritual dels xinesos, superat pels catalans.

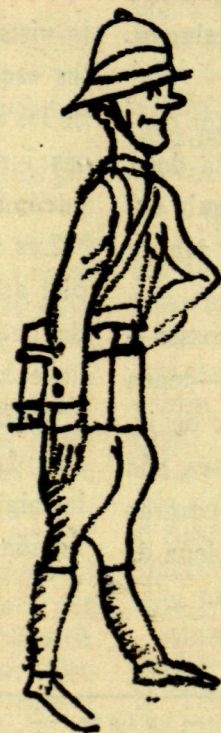
No cal dir l'encís especial que l'arròs us regala quan és fet, a muntanya, per mans d'una clàssica pagesa, amb conill

de bosc i aquella si és no és amanida de pebrot vermell, cuit damunt les bergues crepitants de la mateixa masia. Però quan l'arròs pren més majestat és quan es tracta d'arròs electoral. El menja hom cap allà a les dues, al bo que els apoderats dels candidats senten també ganussa, i trenquen el compromís. Aleshores, interventors i president de mesa posen una signatura ideal de pau, i es lliuren a les flonjors del plat superplebiscitari, franquejant l'entrada als "morts" que treballen pel cacic.

En canvi, un arròs a ciutat, després d'haver recorregut els seus carrers remoguts pels "metros", respirant mil barbarades i evitant constantment un obstacle fatal, ja pressentiu que no pot ésser massa excellent. Aquell dia, tot just!, la dona del peix duia els musclos esmarlits, i no gens de congre; el carnisser no ha matat conill, i us etziva cap de costella...

(Aquest número ha passat per la censura militar).

I és inútil que intenteu d'increpar la minyona, perquè, segons referències, porta la roba interior de crespó de seda, veieu que va pentinada a la "garçonnette" i, en dies alterns us demana per anar a cal perruquer del carrer de Pelai, comprant-se, de passada, un vestit de vellut.

Mister Arròs,
famós detectiu.

SERGI PETROPOULOS

GOIGS ARRÒS

DE LES SAIRES

Puix vostre nom és gloriós
en aquestes encontrades
per l'art de coure l'arròs:
siau nostres advocades!

Des de vostra tendra infància
revelàreu rares dots:
com per art de nigromància
remenant olles i pots
féu suculents cou-dinades,
fins que el pare tot joïós
tasta el vostre primê arròs:

*En excursions i fontades
siau nostres advocades!*

Creix amb els anys vostra traça
pro més creix la caritat,
com que potsê'n féieu massa
el rebost us han tancat.
Mes vosaltres indignades
per protegî al miseriós
convertiu sorra en arròs:

En excursions, etc.

Us aclama per patrones
el poble meravellat,
xics i grans, homes i dones
cau tothom boca-badat.
Més coses mai somniades
com per cas miraculós
obreu amb el vostre arròs.

En excursions, etc.

Doneu gana al desmenjat,
a l'enemic fortitud,
an el prim heu engreixat,

al famolenc deu salut.
Veient vostres cassolades
ve la calma al rabiós
per esperar vostre arròs:

En excursions, etc.

Avui en eixa boscúria
no sabíem què menjar:
tots nosaltres amb gran fúria
reclamàvem el dinar;
mes vosaltres preparades
haveu tret un cove gros
i us poseu a fer l'arròs:

En excursions, etc.

De vostres mans la carícia
quan l'arròs va remonent
ne fa exquisida delícia
goig pels ulls, gust per la dent;
amb les vostres arrossades
féu la vida més plaent:
Per ço exclama tota gent:

En excursions, etc.

Aquella gana desfeta,
que ens tenia exasperats,
prompte, ja ha estat satisfeta
en escurâ els primers plats.
Amb les mans ben estirades
deia cadú fervorós:
deu-nos, deu-nos més arròs,

En excursions, etc.

Car no és menja de la terra
sinó del cel, vostre arròs:
hom que el flaira, tost s'hi aferra

enc que surti llepissós;
i embestint a cullerades
aquest plat tan exquisit,
repeteix amb un gran crit:

En excursions, etc.

El miracle heu remembrat
dels tres peixos i dels pans;
a tots heu alimentat
amb l'obra de vostres mans.
I puix ara, benaurades,
fins voleu atipâ el gos
amb les sobres de l'arròs,

En excursions, etc.

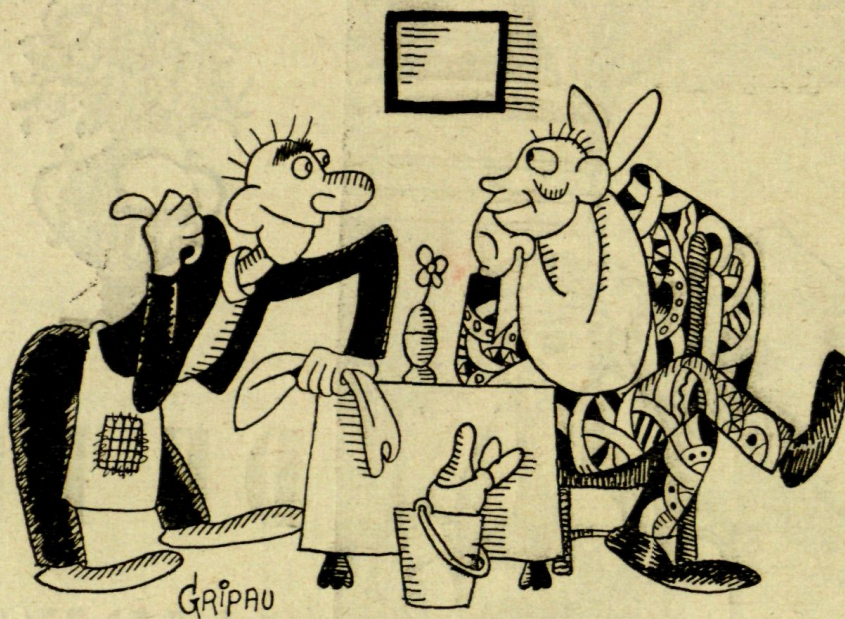
Nosaltres amb fe sincera
vostre nom hem invocat,
i amb illusió vertadera
el record haurem servat
d'aquelles fumants platades,
de vostre posat graciós
amb què servíeu l'arròs.

En excursions, etc.

Per ço esplèndida auriola
en vostre front hem posat:
per corona la cassola,
el culleró en un costat.
De tothom sou venerades
puix pot dar-se per ditxós
qui ha tastat el vostre arròs.

Puix vostre nom és gloriós
en aquestes encontrades
per l'art de coure l'arròs.

*En excursions i fontades
siau nostres advocades!*

—A veure, mosso: una amanida de pebrot?

—No n'hi ha.

—Doncs una racció de fuet!

—Tampoc... Vol que li sigui franc? Només hi ha llengua.

Fútbol a Prat de Llobregat

A darrera hora ens comuniquen que els Esbirristes, F. C., i el C. D. Tomba preparen un gran partit per resoldre unes desavinences, sorgides amb motiu de la provisió d'un membre del Comitè Comarcal del Pop, F. C.

El match promet d'ésser mogut; car tant de la una com de l'altra banda els equippers són seleccionats i es preparen amb molta d'empena.

INDISCRECIIONS

UN CONCURS DE PEUS DE DONA

A París ha estat celebrada una festa per atorgar un premi al peu de dona més menut i alhora bonic. Moltes noies i dametes hi havien volgut ésser. El jurat era d'upa, molt primfilat i sever. De mica en mica, anava eliminant aquells que no arribaven a un mínim de condicions preestablertes. Els individus del jurat, elegants, perfumats, servers i primfilats, s'ajupien, la testa arran dels peus... Algú, maliciosament irònic potser dirà que això és la demostració que certs individus tenen el cap als peus. No: això és l'acompliment d'aquella fórmula de cortesia "als peus de vostè"; els parisencs són homes de paraula.

Una cosa ens ha fet molta gràcia, i és que els senyors del jurat, per prendre la mida dels peus, usessin un metre. Si hagués estat els peus de Colón, bé; però tractant-se de dones que saben endreçar-se, i que concorren a un acte d'aquesta mena, ¿no és un contrasentit? digueu! I ara, deixada aquesta estranyesa de banda, pregunto: si per prendre la mida a uns petits i bufons peus de dona, aquests senyors francesos s'han valgut d'un metre, ¿què usarien per prendre la mida d'aquells que tan sovint es fiquen a la galleda?

TAF

F I R A L

*Passegen entre càlids fadrins de faç d'argila
la fadrineta massa tendra,
amb els arreus pomposos que l'estament estila
com la pollina que és menada a vendre.*

JEPIC SUMÍS

F U T E S E S

Preguntava un noi a son pare (al peu de les escales que han fet a certs indrets de la plaça de Catalunya i passeig de Gràcia, per baixar al futur Metropolità). ¿Per què serviran aquests ferros tan alts?

Va respondre el pare, amb ènfasi:

—Ço que ara hom no atina,
igual podrà ésser un trapezi
com ésser una guillotina.

Quin és el reptil ingrat
que, pel fang arrossegant-se,
amb cert aire va gronxant-se,
vestit de negre i daurat?

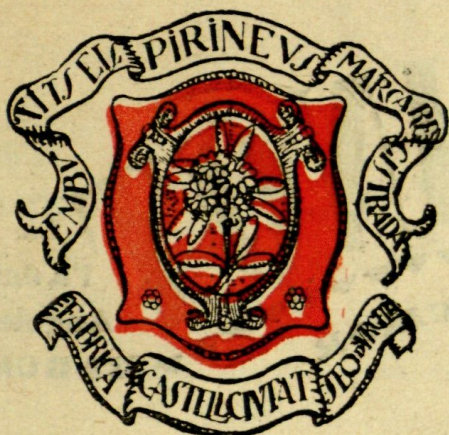
La Salamàndria.

Biblioteca de Comunicació XAC
i Hemeroteca General

TALLERS REIG

LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085-A

Mobles a bon preu

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castel·lciutat

(Seu d'Urgell)

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT
-enquadrernat

(mig any)

a les llibreries.

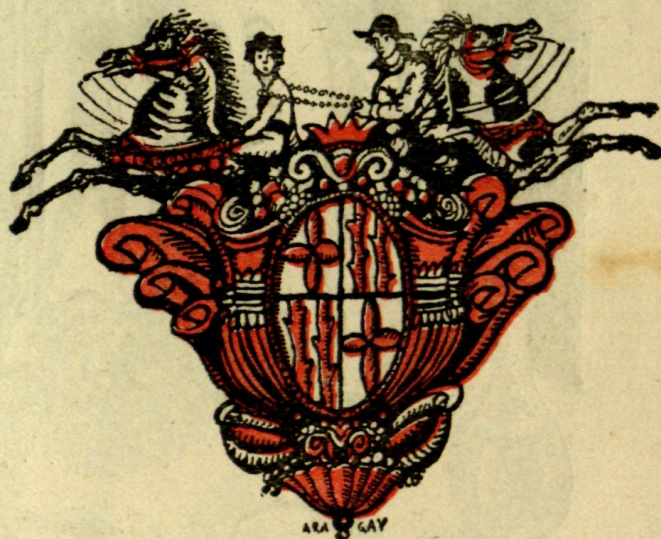
PREU 20 PESSETES

En el límit d'or

Poesies de

Lluís Bertran i Pijoan

*Raó en aquesta administració
Angels, 22 i 24*

JAUME MERCADÉ

JOIER

UAB

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

Any II-Núm. 51

13 novembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Balbina: avui ens ha fet l'arròs fumat!

(La servent, a part): —Sí; però això ho diuen quan se l'han fumut!